

**Radionica učenika Srednje škole Ludbreg
na Danima Bože Hlasteca u ludbreškoj knjižnici**

Imaš malo časa?!

„Ako želiš znati što znači jedna godina,
pitaj studenta koji je pao godinu zbog jednog ispita.

Za značenje jednog mjeseca
pitaj majku čije je dijete rođeno mjesec dana ranije.

Za značenje jednog dana pitaj izdavača novina.

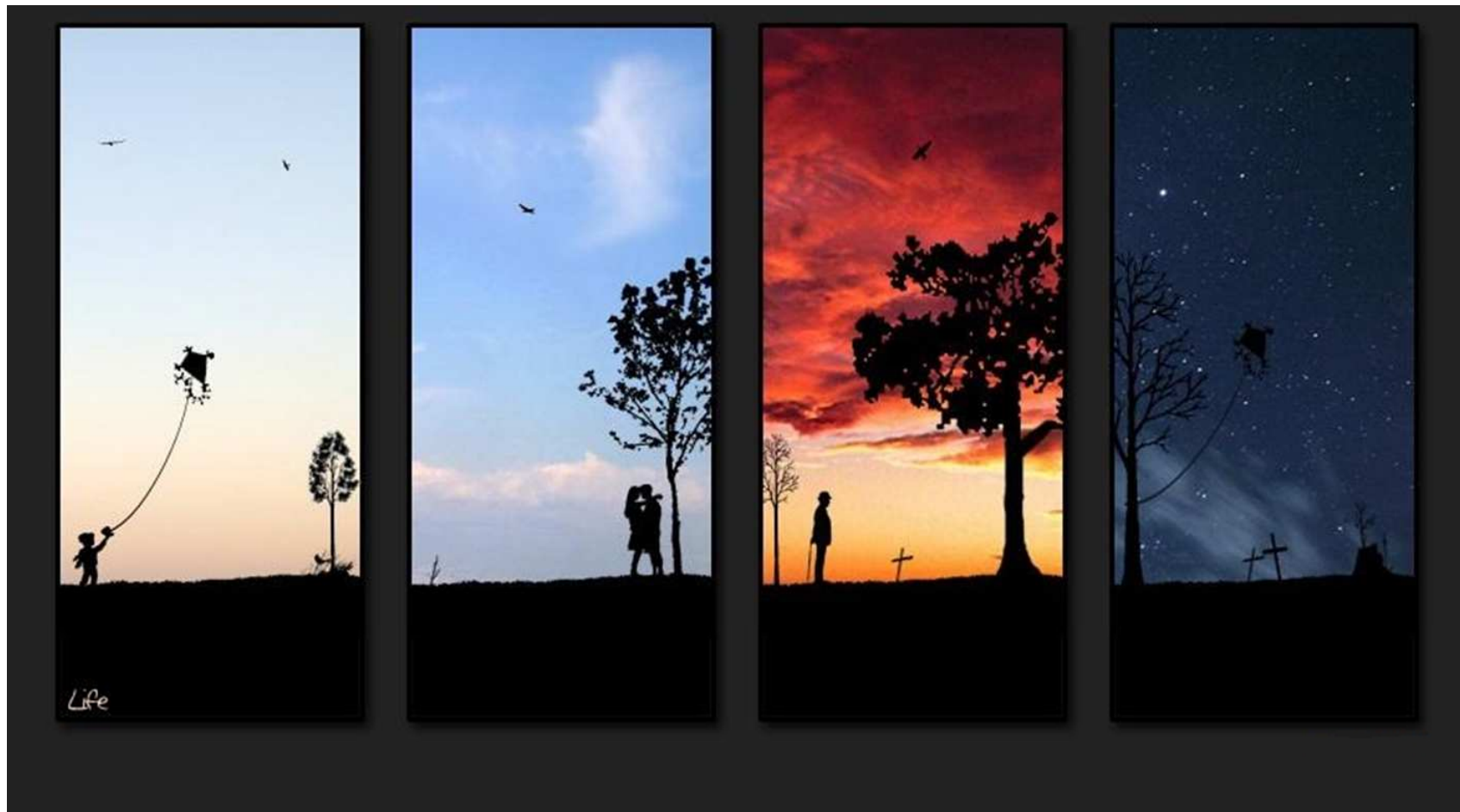
Za značenje jednog sata pitaj zaljubljene koji čekaju da se vide.

Za značenje jedne minute
pitaj nekoga kome je pobjegao vlak ili avion.

Za značenje jedne sekunde
pitaj onoga koji je izbjegao automobilsku nesreću.

Za značenje jedne stotinke
pitaj onoga kome je na olimpijskim igrama promakla zlatna medalja.

Vrijeme ne čeka nikoga, zato iskoristi svaki trenutak koji imaš!”

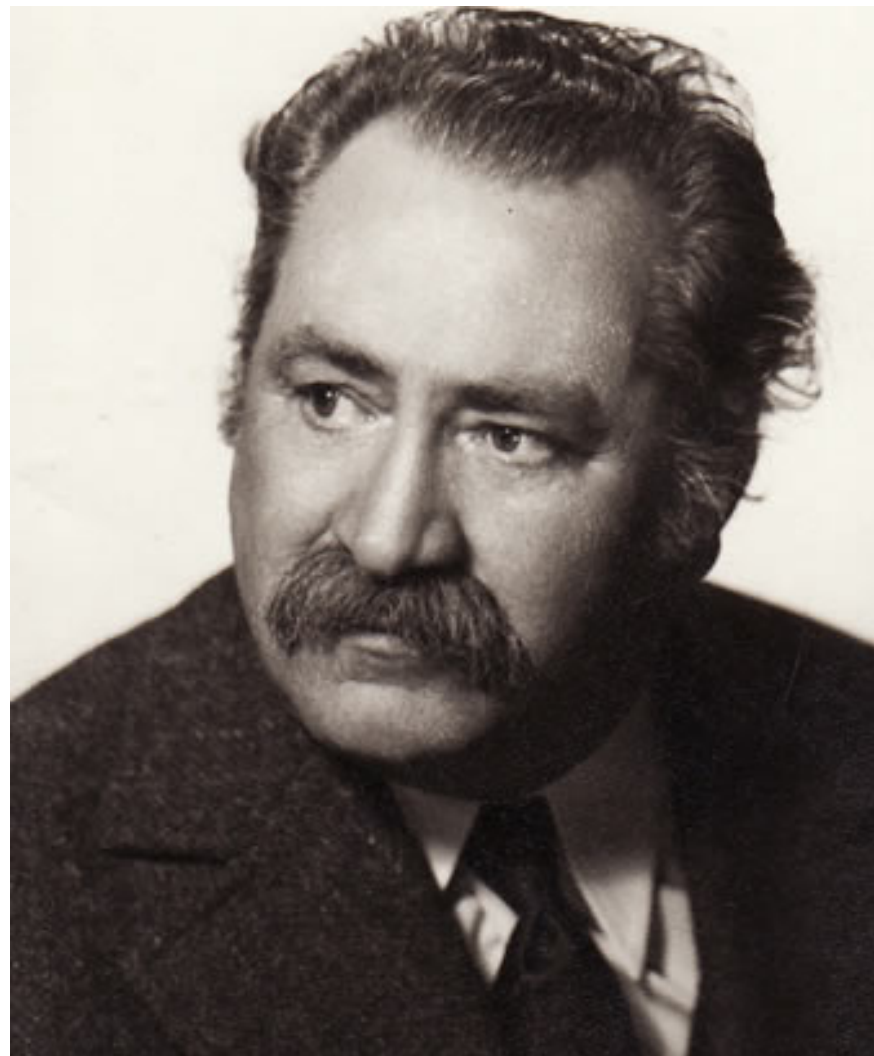

„Vrijeme je vrlo sporo za one koji čekaju,
vrlo brzo za one koji su uplašeni,
vrlo dugo za one koji jadikuju,
vrlo kratko za one koji slave.

Ali, za one koji ljube, vrijeme je vječnost.”

BOŽO HLASTEC

Iz ljubavi Bože Hlasteca prema rodnome kraju, Ludbregu, i kajkavskome jeziku, iznikle su vječne lirske pjesme kojima želimo posvetiti ove trenutke promišljajući o stihovima koje nam je dragi pjesnik ostavio u zalog.

Božo Hlastec rođen je 19. siječnja 1923. godine u Ludbregu, gdje je proveo djetinjstvo i mladost.

Božo Hlastec (drugi red, u mornarskom odijelu)
u 3. razredu osnovne škole, 1933. godine

Osnovnu građansku školu završio je u Ludbregu, a srednju tehničku građevinskog smjera u Zagrebu. Po zanimanju bio je građevinski tehničar.

Božo Hlastec s kolegama iz tehničke škole u Zagrebu
(prvi dolje slijeva)

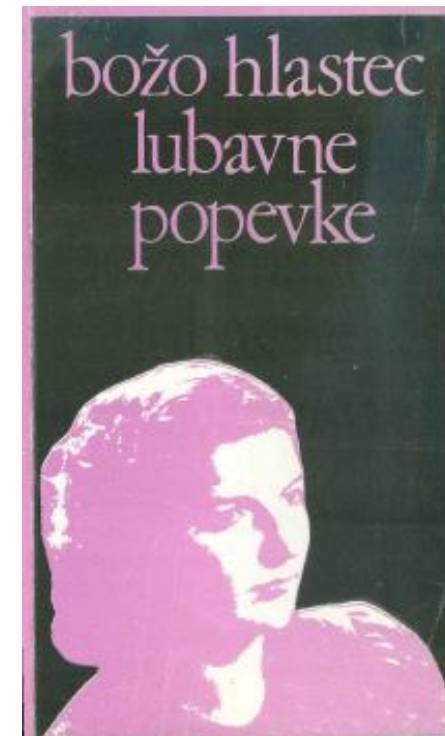
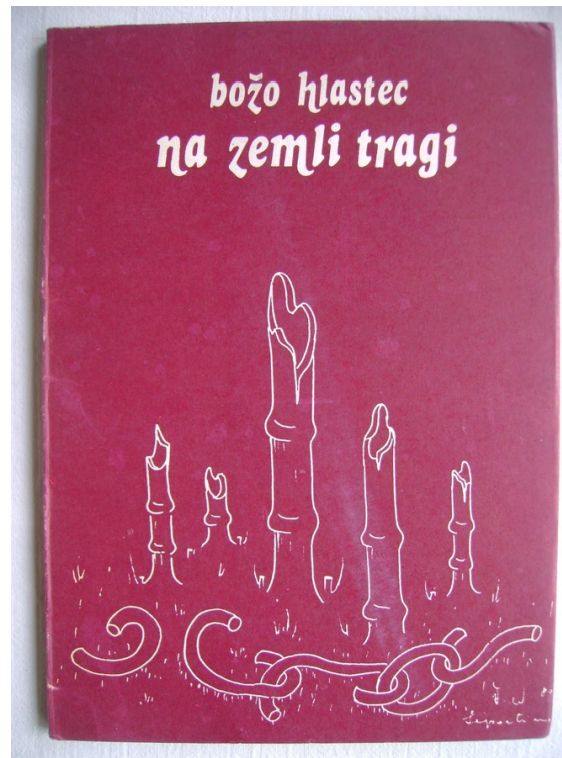
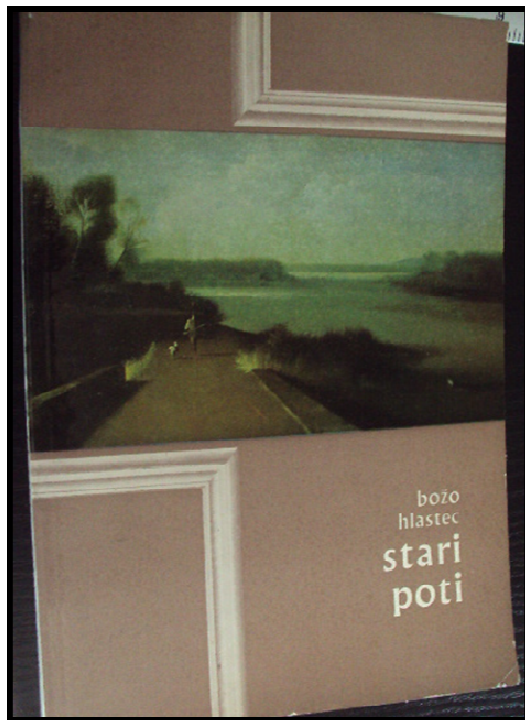
1947. godine oženio se Anom Fresl, Samoborkom, koja je radila kao učiteljica u osnovnoj školi u Hrženici.

Božo Hlastec ispred obiteljske
kuće u Samoboru sa
suprugom Anom i prijateljima

Kajkavske pjesme pisao je od svoje mladosti, iako ih je tek u kasnijem životnom razdoblju počeo objavljivati kao samostalne knjige – prva zbirka, *Stari poti*, izašla je 1970.

Ostale Hlastecove zbirke su: *Zvezde nad Sanoborom*, 1971., *Podravske senje*, 1977., *Na zemli tragi*, 1980. i *Lubavne popevke* iz 1989. godine.

Hlastecova poezija
proizlazi iz iskrene
proživljenosti pjesnika
duboko ukorijenjenog u
svoj rodni kraj. Želi
opisati taj dragi prostor,
svoju grudu, svoju
zemlju i drage ljude.

*Puno sam prešal sveta,
I fnođi lepi videl kraj,
Al srce navek me je vleklo
V Ludbreg, v zavičaj.*

*Tu navek sonce je toplo.
Si so ludi poznati,
Ze starim prijateli dragi,
Sigde se moreš zestati.*

*Al došel bom došel nazaj,
Makar ob vuri skradnji,
Da vidim svoj dragi kraj
I pozdrav pošlem mu zadnji.*

„ On kao da ne
posjeduje ni
prenaglašene
ambicije ni
pretjerano
samouvjerenje, jer
to je jednostavno
pjevanje i
govorenje iz
iskrenog srca i
plemenite duše.“
(Joža Skok)

U mnogim pjesmama zanesen je zavičajnim *starim potima i stezama*, ali progovorit će i o razočaranju, boli, intimnim lomovima, otvara i svjetonazorske, egzistencijalne teme, a prije svega, zalaže se za ljudskost, hrabrost, poštenje, pravednost.

*Krvi je bilo dosta
i još se sparila neje.
Preklinjam vas vu ime svoje
vu ime dece
Budite ludi.
Vu ime sveta
zdižem glas
i preklinjam ves rod lucki
da je došel skradnji čas,
da si bote brača, a ne cucki.*

(Iz pjesme Vu ime sveta)

Ima za se mesta

*Ima na tem sveto
za se lude
mesta.*

Ima!

*Mogla bi
saka cesta,
biti
sončani pot.*

*Saka steza
cvetni špaler.*

*Čekal sam te kak i snočka,
Kraj lese vu koto.
Reklec sem
rasparal v planjke,
Spinjuč se po ploto.*

Čekal sam te

*Zutra te bum
čekal znova,
Črneša gde je tenja,
Ti boš došla, - tam spod krova
Kak najlepša senja.*

Kaj

*Se druge reči
Spram tebe su niš
Slajše nemreš zreči
Dok 'Kaj' ne veliš.*

*Ti letiš čez brege
Šume, dole i gaj.
Navek bu srce razdragal
Dragi, dragi – kaj.*

*S tobom sem trpel
I srečen sam bil
Tvoje se lepote nigdar,
Nigdar nebudem vžil.*

V mojem polo

Nova nada zvirá
z rodne grude,

nova steza čeka
prave lude.

Vreme leti – ide,
mladost z njim takaj,
oči to ne vide
kako se smica kraj.

Ste kože nikam

Zato pajdaš moj
visoko zdigni čelo.
Života se ne boj
idi naprej smelo!

Kad je Božo Hlastec

posjećivao svoje prijatelje,

trebala su mu tri dana.

**Jedan se dan vozio u
zaprežnim kolima, drugi je
dan proveo u razgovoru
pretresajući novosti uz kupicu
vina, a treći je iskoristio na
povratak.**

**Kad su njegovi potomci posjećivali
njega, trebala su im dva dana.**

**Putovali su vlakom i, ako
su veze bile dobre,
stizali su uvečer istoga
dana. Ispričali su se o
svemu i svačemu, a
sutradan se vraćali kući.**

**Kad ja posjećujem svoju majku ili baku, treba mi
pola sata.**

Dodem na deset minuta (premalo za čaj) i postaje dosadno, a i kasnim već – odlazim.

Koliko će vremena trebati mojoj djeci kad budu mene posjećivala?

Božo Hlastec i danas nam svojim
stihovima poručuje:

Imajte malo čas!

Za ljepotu, za dobrotu, za prijatelje i zavičaj, za obitelj, za poeziju, za život... za ljubav jer „za one koji ljube, vrijeme je vječnost“!

Posvetite se, stoga, u ovome trenutku zadatku koji je pred vama.